

marcalinapló

" A Földközi-tenger felől érkező sötétség eltakarta a helytartó szeme elől a gyűlölt várost. eltűntek a templomot a félelmetes Antonius-bástyával összekötő függőhidak, s az égből leereszkedő feketeség elöntötte a hippodrom szárnyas isteneit, a lőréses falú palotát, a piacot, a karavánszerájt, az utcákat, a tavakat... Elveszett Jerusalaim, a hatalmas város, mintha sosem létezett volna. Mindent felfalt a sötétség, amely megriaszított minden élőlényt Jerusalaiban meg a város környékén. A félelmetes felleg a tenger felől érkezett, a tavaszi Niszán tizennegyedik napján, estefelé."

(Mihail Bulgakov: A Mester és Margarita)

+

Az elhunyt sír helyében
nyitották ki a 1903. évi
okiratot
DARAZS JÓZSEF
1813-1904
és
FARKAS TEREZ
1848-1931

FELTÁMADÁS ELŐTT

Erős kijárási korlátozás, néptelen utcák, egymástól távol, csak szolidan ünneplő családtagok - tavaly húsvétra ez köszöntött ránk, a járvány első hullámának rémületében. Ha vigyázunk magunkra és egymásra, ha betartjuk a szabályokat, egykettőre túl leszünk az egészen, gondoltuk naivan, aztán majd jövőre bepótolunk mindent.

Rosszul gondoltuk. Nem így lett. Az idei húsvét forгатókönyvét is a járvány írja - csak éppen közben meghalt körülbelül annyi ember, mint Marcali és néhány környékbeli falu teljes lakossága!

A húsvét a kereszténység legnagyobb ünnepe, amit ugyanúgy a felkészülés időszaka vezet be, ahogy a karácsonyt az advent. Hamvazó szerdával indul a negyven napos böjt, ami Jézusnak a pusztában töltött negyven napjára emlékeztet. A negyvenes számnak kultúránkban éppúgy különleges szerepe van, ahogy például a hármasnak, a hetesnek vagy mondjuk a tizenkettesnek: a Bibliában Mózes ennyi ideig böjtöl a pusztában a törvény kihirdetése előtt, ennyi ideig tart a pusztai vándorlás, de Jónás is negyven napos bűnbánatra hívja Ninivét, amikor „megaradt a gonoszság”. Ismert szólásunk - hamut hint a fejére - is örzi a hamvazó szerdán esedékes hamvazkodás rítusá- nak jelentését, amikor is az előző évi virágvasárnapi barka elégetésével nyert hamu a bűnbánat jeleként kerül az emberekre.

Olajfák hegye - Getsemáne kert

A böjti szokások természetesen nemcsak tájegységként, hanem társadalmi rétegenként is változnak, és az ünnepek egyéb elemeihez hasonlóan, azokra is hatással vannak, akik nem tartják magukat hívő embernek: a közétkeztetés rendesebb helyein például még a legvadabb „szocializmusban” sem főztek nagypénteken húsos ételt, húshagyó kedden pedig sütöttek fánkot is ...Az általánosan elfogadott szokásokat egyéni fogadalmak is árnyalták, ilyen volt a negyvenölés, ami azt jelenti, hogy aki ezt vállalta, az böjt alatt naponta csak egyszer vett magához táplálékot. Kimondottan böjti ételnek számított a korpából készült savanyú leves, a cibere vagy az olajos káposzta, a csurgatott leves, a tésztafélék.

Via Dolorosa - Ecce Homo boltív

A visszafogottság azonban nemcsak az étkezésre volt igaz, áthatotta az egész életet. Ezekben a hetekben a nők szolidabban öltözködtek, kerültek az erős színeket, a feltűnő mintákat, de a hangoskodó vidámságtól, a zenétől, sőt az énekléstől is tartózkodtak.

A húsvétot közvetlenül megelőző vasárnapot hívjuk virágvasárnapnak, ami Jézus jeruzsálemi bevonulásának napja, és ezzel megkezdődik a nagyhét.

Elég nehéz feladat lenne olyan műalkotást találni az európai kultúrában, amelyik legalább szellemiségében, megjelenített értékvilágában ne kapcsolódna a Bibliához, a húsvéti ünnepek egyes elemei pedig különös gyakorisággal idéződnek meg a legkiválóbb zenei, irodalmi, képzőművészeti alkotásokban.

A világhírű francia író, L. Aragon A nagyhét című fölöttébb olvasmányos regénye - ahogy a címe is ígéri - virágvasárnap hajnalán kezdődik és húsvétvasárnap reggel fejeződik be. A cselekmény Napóleon korában játszódik, főhőse az ismert festő, Théodore Géricault. A császár megszőkött száműzetéséből, már partra is szállt a Juan- öbölben, tábora egyre nő, és Párizsba tart. Vele ellenkező irányba menekül a megrémült király, XVIII. Lajos, aki híveivel, testőreivel - köztük a festővel - sebtiben elhagyja a fővárost. Két egyformán viszontagságos, de ellenkező eszmeiségű út, amely alatt a főszereplő lassan megérti, hogy rossz irányba tart, és mire eljő a feltámadás napja, maga is vállalni meri valódi sorsát. Egész héten zuhog az eső, hideg van, minden csupa sár, piszok, mintha nem is a megváltás ígérete, hanem az egyre kilátástalanabb tévelygés húzna

a kozmikus rossz, az Inferno irányába. Mire azonban elkövetkezik húsvét napja, a regény főhősében is feltámad jobbik énjé: van ereje megváltoztatni életének elhibázott irányát, minden megszépül, testőrruhája olyanná válik, „mint az imára kulcsolt kéz”, mert valami (valaki ?) napként süt rá odafönről ...

A húsvét jelképrendszere áll stabil háttérként Goethe alapművének, a Faustnak a története mögött is. Mai kifejezéssel szólva, talán életközépi válságnak neveznék azt az életérzést, amivel a mű címszereplője küzd. Köztisztelőben álló tudósként is azzal szembeesül, hogy valójában hiábavalóságokra fecsérte el az életét, a tudomány segítségével nem lehet a dolgok lényegéig hatolni: „Tetőig ér a könyvrakás, mit féreg rág, s a por elás”. A dolgozószobájában rátörő keserűségben eldobni készül magától az életet, amikor odakinn megszólalnak a feltámadást köszöntő harangok, és minden megváltozik ... Goethe művéből Gounod írt nagy sikerű operát, amelyben felhangzik az az ördögi cinizmussal megfogalmazott vélemény, ami napjainkra tapintható, szomorú igazsággá vált: „Eladó az egész világ”.

Méltó utódja a nagyszabású fejlődés - és családregényeknek a vajdasági magyar író, Gion Nándor kitűnő regényfolyama, a Latroknak is játszott című mű. Az első - és egyben legigényesebb - kötet, a Virágos katonafőhősét, a szépséges citerajátékával annyi embernek örömet szerző kamaszfiút ellenállhatatlanul vonzza a falu határában található Kálvária-domb. Az ütött-kopott, viseltes szobrokat bámulva, sorsukon el-el-mélázva próbálja megfejteni az élet azon nagyszabású titkait, amikből eligazodást remél saját sorsának alakításában. A szerzteágazó, lebilincselően izgalmas cselekmény nemzedékek sorsát követi nyomon a történelem keserves, emberpróbáló útvesztőiben. Ennek kereteit mutatja fel a Kálvá-

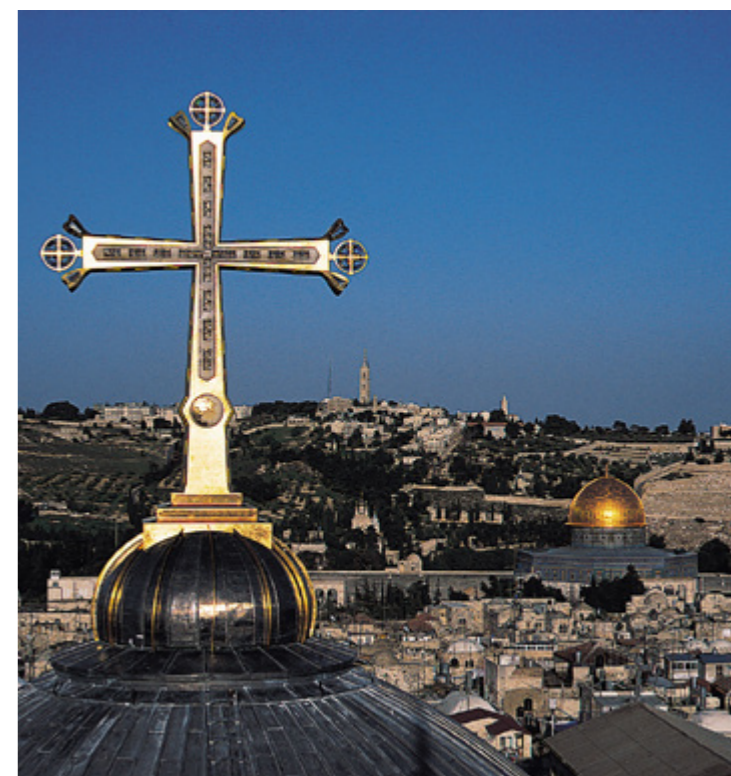
Szent Sír templom

Théodor Géricault : A medúza tutajja

ria-dombon megszerzett tudás: A szenvedő Krisztus körül ógyelgő virágos katona attól tud nyugodt és boldog maradni, hogy lélekben kívülálló marad, mintegy kinéz a történetből „...ki kell lépni abból a képből, ahol a Megváltót korbácsolják.” Ahogy nem fognak csalódní, akik elolvassák ezeket a könyveket, olyannyira felemelő élményben lehet része azoknak is, akik meghallgatnak valamilyen témánkba vágó zeneművet, például J.S. Bach Máté-passióját. A terjedelmében is monumentális zeneművet nagypénteken adták elő először a lipcsei Tamás templomban, ahol a szerző karnagyként tevékenykedett.

Amit erről a múról Pilinszky János ír, az voltaképpen minden műalkotásra igaz, hiszen remekművé csak ez által tudnak válni: „Ami a Máté-passióban megragad, ...az Jézus jelenléte...A remekmű magva mindenkor egy magasabbrendű valóság, melynek napjába nézve elvakul a kutató szem, de boldogan melegegnek az áhitattal közeledő századok.”

Koponyák hegye , Golgota /héber / ,Kálvária / latin /

Pesti Napló - Deák cikke

Húsvéthoz kötődik egy azóta már tananyagká vált újságcikk is, ami 1865 áprilisában jelent meg a Pesti Napló hasábjain. Deák Ferenc írta, aki Kossuth a haza bölcsének nevezett, az írást pedig húsvéti cikk néven tartja számon a történettudomány.

Mérföldkőnek tekinthető ez a kiegyezéshez vezető úton, amely kiegyezés törvénybe is iktatik 1867-ben: Megkezdődhetnek a „boldog béke-idők”, az ország soha nem látott, példátlan fejlődésnek indul a „hosszú” 19. században. Deáknak a kiegyezés alapjául megfogalmazott gondolatai saját korán is messze túlmutató bölcsességre vallanak: „Egyik cél tehát a birodalom szilárd fennállása... Másik cél pedig fenntartása Magyarország alkotmányos fennállásának ...melyekből többet elvenni, mint a mit a birodalom szilárd fennállásának biztosítása... megkíván, sem jogos nem volna, sem czélszerű.”

De a termékeny békeéveknek is vége lett egyszer, megkezdődött az I. világháború. Mai szemmel nézve a korabeli filmhíradókat, megdöbbenő az a lelkesedés, amivel a férfiak indulnak a „nagy kalandra”, büszke öntudattal, gyanútlanul: „Megállj, megállj kutya Szerbia!” Még a magyar szellemi elit legjava is a háború mellé áll ...

Ezért is szól akkorát, amikor az 1916 márciusában a Zeneakadémián megtartott Nyugat - matinén Babits Mihály maga áll ki a résztvevők elé, hogy felolvassa Húsvét előtt című versét.

Megszólalásának gesztusértéke van, az elhangzó mű pedig nemcsak esztétikai révén vált időtállóvá, hanem a morális tartás jelképévé is nemesedett:

„.....
 hogy elég! hogy elég! elég volt!
 hogy béke! béke!
 béke! béke már!
 Legyen vége már!
 Aki alszik, aludjon,
 aki él az éjlen,
 a szegény hős pihenjen,
 szegény nép reméljen.
 Szóljanak a harangok,
 szóljon alleluja!
 mire jön új március,
 viruljunk ki újra!
 egyik rész a munkára,
 másik temetésre
 adjon Isten bort, buzát,
 bort a feledésre!”

Nyugat-est a Zeneakadémián

A Húsvét szigeteknek is hívott Húsvét sziget is a feltámadás ünnepéről kapta a nevét, de ennek még sincs köze a feltámadás misztériumához. Az elnevezést egyszerű prózai ok motiválta: A Csendes-óceán délkeleti részén található kis sziget felfedezője, Roggeveen hadnagy húsvét vasárnapján kötött ki rajta. A polinéz hagyományú, de jogilag Chile részét képező tartománynak nagyjából annyi lakosa van, mint a fél Marcali, mégis hatalmas turistaforgalmat bonyolít le (vírusmentes időben persze). Vonzó természeti adottságai, egzotikum mellett a „búcsújárás” oka az a mintegy kilencszáz kőszobor, ami a part mentén őrzik a szigetet. Csak a komolyabb régészeti munkálatok közben derült ki, hogy a hatalmas vállakon nyugvó óriásfejeknek földalatti folytatása is van: szabályos törzsekben állnak, és kifaragásuk, elhelyezkedésük mitológiai tartalommal bír.

Húsvét szigeti kőszobrok

Ahogy a többi ünnepnek, a húsvétnek is megvannak a jellegzetes ételei, jelképet hordozó étkezési szokásai. A tojás mint az újjászületés szimbóluma a legtöbb helyen kötelező eleme az ünnepi étkezésnek.

Lipcse , Tamás Templom

Nálunk festeni szokás, a hímes tojás készítését többen művelték-művelik szinte művészi fokon. Egyre nagyobb divatja van a tojásfa állításának, elég csak a szomszéd faluig, Kéthelyig menni, hogy egy nagy múgonddal készített, tetszetős példányt láthassunk. Franciaországban nem a festés a lényeg, hanem a sütés: Haux városában sűtik a 4500 tojásból készülő omlettet, amiből azért elég sokan jól tudnak lakni ...

Világszerte szorosan kapcsolódik az ünnephez a nyúl, mint a termékenység jelképe - van, ahol ajándékot hoz, van ahol megfőzik - megsűtik, de Ausztráliában, ahol kártevő rágcsálónak számít, ki van tiltva a buliból: ott még a csokinyúl is csak az erszényes lehet.

Sok országban hagyomány a közös családi reggeli, az elfogyasztandó ételeket - sonka, tojás, torma, helyi jellegű kalácsok stb. - előtte megszenteltek a templomban. Lengyelországban külön rituáléja van a babka sütésének, a férfiak nem vehetnek részt a konyhai előkészületekben, mert ha véletlenül lisztes lenne a bajszuk (vagy annak a helye), akkor nem fog megkenni majd a kenyér. (Ugyan vajon melyik nem képviselői találhatták ki ezt a nemes szokást?) Sokfelé gyakori ünnepi étel a zsenge tavaszi báránnyól készült sült, ami nemcsak ízletes, hanem szakrális jelentést is hordozhat (Agnus Dei).

Ami egykoron virágvasárnaptól húsvétig történt Jeruzsálem városában, az az azóta eltelt csaknem kétezer esztendő alatt olyan mélyen beleivódott kultúránkba, leszivárgott hétköznapjainkba, ahogy azoknak is megkerülhetetlenné vált, akik nem vallásukat gyakorló, hívő keresztények.

Bízunk benne, hogy mire a harangok visszatérnek Rómából, ezt az átkozott vírust is sikerül megszelídíteni kissé, hogy minél kevesebb szenvedés és gyász tapadjon az ünnep fenségéhez!

Szenttamás, Kálvária

Húsvét vigíliája Marcali , 2018.

Húsvét vigíliája Marcali , 2018.

MÚLTIDÉZŐ

MÓRING JÓZSEF ATTILA ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

A húsvét számomra a többi ünnephez hasonlóan évtizedeken át templomi szolgálattal telt, nagycsütörtöktől húsvét hétfőig minden napnak megvolt a maga varázsa. A legjobban várt esemény mindig a szombat esti vigília volt, amikor a tűzszentelés még világosban, majd a szentmisét követő körmenet már sötétben zajlott.

Bár manapság már sajnálatosan kevesen vesznek részt a falvakban ezen a felemelő szertartáson, amikor húszas éveim elején kántorkodni kezdtem, bizony még több száz gyertya táncoló fénye kísérté az Oltári-szentséget. A körmenet végén, amikor a hívekkel együtt visszaértünk a templomba, sokszor már alig maradt hangom a Te Deum elénekeléséhez. Főleg abban az esztendőben volt ez így, amikor pont nagyszombat délután rendezték a Siófok-Újpest meccset, amit "lila vérűként" természetesen nem hagyhattam ki. Vonattal utaztam és csak úgy értem vissza a

szertartásra, hogy Iván atya elém jött a fonyódi vasútállomásra és onnan robogtunk egyenesen a templomba. Hálás voltam neki, mert másképp le kellett volna mondanom - az amúgy, ha jól emlékszem - döntetlenre végződött mérkőzésről.

A megfelelő sonka gondos kiválasztásához és a hangulatos húsvéti dekoráció elkészítéséhez nálunk sokáig hozzátartozott a virágvasárnapi és nagypénteki passió eléneklése is, és miután az alkalmi kórust a család és barátok alkották, a hangolódás nálunk akkoriban már az ünnep előtt egy héttel elkezdődött. Jó lenne, ha Krisztus feltámadását, a kereszténység legnagyobb ünnepét korlátok nélkül, közös örömben ülhethnénk meg, de ez valószínűleg a vírus miatt még az idén sem lesz így. Ezért talán az eddigieknél is nagyobb hitre van szükségünk.

Áldott húsvétot mindenkinek!

DR. STEINMETZ ÁDÁM OLIMPIAI BAJNOK, ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

A húsvét meghatározó ünnep a családom életében. A napjaimat sokáig az élsport határozta meg, 14 éves koromtól játszottam már a felnőtt vízilabda csapatban is, ezért gyakran szombaton és vasárnap is meccsem volt. Többnyire így történt ez húsvétkor is. Édesanyámnak köszönhetően a húsvéti ünnepi asztal örökös főszereplője volt a sonka tormával, főtt tojással. Kisfiúként nagyon vártam a hétfőt, amikor édesapámmal és bátyámmal zsebre tettük a kis kölnis üveget, és meglocsoltuk vele a rokonság, valamint a baráti kör hölgy tagjait, nehogy elhervadjanak. Édesanyámmal kezdtük, majd nagy kört mentünk. Mindenhol kicsit elbeszélgettünk, finom süteményeket kóstoltunk. A bejglinek például sosem tudtam nemet mondani. Legjobban az egyedileg festett tojásnak örültem, sokkal jobban értékelttem például a csokinyúlnál.

Sajnálattal tapasztalom, hogy egyre kevesebben tartják ez a szép szokást. A férfiak közül többen otthon maradnak, nem mennek locsolkodni.

A hölgyek közül meg sokan házon kívüli programot szerveznek, nehogy otthon találják őket a locsolók. Különösen becsülöm azokat a lányokat, asszonyokat, akik nem sajnálják rászánni az időt és az energiát, és ma is festenek színes, mintás tojásokat. Egyre ritkább kincs, ha a locsolásért ilyen különleges ajándékot kap az ember. A mai napig őrzöm azokat a gyönyörű tojásokat, amelyeket a feleségemtől kaptam.

Bőjt idején nem fogyasztok alkohol tartalmú italt, és mértékletes vagyok az étkezésben is. Ezekben a napokban sokkal többet beszélgetünk Jézus életéről, tanításáról a családban. A húsvét az egyik legnagyobb keresztény ünnep, és egy ősi magyar szokás együttese. Kisfiammal már nagyon várjuk, hogy feleségemet és leányomat elsőként locsolhassuk meg.

Ápoljuk a hagyományt!

BERECZK BALÁZS ALPOLGÁRMESTER

Gyermekkoromban mindig nagy örömmel töltött el minket testvéremmel a húsvét közeledte, hiszen ez a tojás keresése mellett azt is jelentette, hogy találkozhatunk a messzebb élő unokatestvéreinkkel, rokonokkal. Fontos része az ünnepnek, hogy ilyenkor a rokonság felkerekedett és a nagyszülőknél gyűltünk össze egy közös ebédre. A két napos ünnep miatt mindig megoldható volt, hogy senki ne maradjon ki a vendéglátásból és fogadásból sem. Természetesen nekünk, gyerekeknek a kertben az ajándék kereséssel eltöltött idő is meghatározó volt, de azon szerencsések közé tartozom, aki látott háztáji kis kacsát, kis csirkét, ami szintén a húsvéthoz kapcsolódó élményt nyújtott számunkra. Felőttként már arra is kell figyelni, hogy minél tovább tudjuk megőrizni a „nyuszi titkot”, mert szerintem fontos, hogy minden életkorban legyen valami, amiben hinni tudunk, amiért érdemes jónak lenni. De természetesen az előkészületekben mindenkinek részt kell vennie.

Már napokkal előbb kezdetét veszi a húsvéti készülődés. Barkát szedünk egy közös kirándulás során. Nyuszifészket építünk. Megpróbáljuk kiadni a házi tormát, mely minden évben kevésnek bizonyul ugyan, de az ünnepi

asztal nem múlhat el nélküle. Tojásfát készítünk a gyerekekkel, a díszek egy része az ő munkájuk. Évek óta nyusziakat tartunk, velük a Kulturális Korzóban, óvodában is találkozhattak a gyerekek. A gyermekeim is részt vesznek az állatok gondozásában, hiszen biztosra akarnak menni, hogy a nyuszi valamelyike teljesíti a kívánságukat. Húsvét hajnalban kiskosárral indulnak el a kertbe megkeresni az apró meglepetéseket. Közös reggelihez hozzátartozik a házitojás, főtt sonka, torma és a zsenge hagyma, melyet mi termesztünk.

A nagyszülőket és dédnagymamámat meglátogatjuk, hogy megnézhessek a gyerekek, náluk is járt-e a nyuszi. Ilyenkor elhangzanak a régi családi történetek, amiken jókat nevetünk és megemlékezünk azokról, akik már nem lehetnek köztünk.

Húsvét hétfő a locsolásé, persze szigorúan csak kölnivel. Ezen a napon évek óta hagyomány, hogy Bálint fiammal a családunk nő tagjait és néhány osztálytársát meglocsoljuk. A lányok pedig otthon várják a locsolókat. Sajnos a tavalyi évben és várhatóan idén is a családra korlátozódik a locsolkodás.

FAZEKAS KRISZTIÁN ÁRPÁD REFORMÁTUS LELKÉSZ

Fiatalként sok szép, emlékezetes húsvétban volt részem. Dédnagymamám nyomán élhettem meg az ünnep csodáját. Mélyen vallásos családban nevelődtem fel, nálunk a katolikus gyakorlatnak megfelelően szerdán és pénteken egyáltalán nem került hús az asztalra. A böjt valóban azt jelentette, hogy megvontuk magunktól a húsételeket. Ez mindig különleges időszak volt az életünkben.

A falunkban csak katolikus templom volt, kisgyerekként oda jártam misére. A vallási harmóniában igazi ökumenét élt meg a családom. Számomra nagyon meghatározó volt a szenttel való találkozás, a hívő közösség ereje, a mélyen vallásos közeg. Később már átjárhattam a szomszéd falu református templomába, ahol Pap Gábor tiszteletes úr évről évre más mélységeit mutatta meg a húsvétnek. Szokás volt a gyülekezetben, hogy nagypénteken fekete terítővel borították az úrasztalt, kifejezve ezzel a gyászt. Élővirágok sem voltak ekkor a templomban.

Számomra azért volt nagypéntek különleges, mert a fekete szín borongós, sejtelmes hangulatot árasztott. Átadta számunkra a lényegét: miattam, helyettem és értem halt meg Krisztus. Gyermekeként elkísért az a felismerés, hogy valaki az életét adta értem. Nagyon megérintett mindez. Vasárnap először a templomba vezetett az utunk, ez volt a családi szokás. Csodálatos volt, ahogy belépve az ajtón, megcsapott a rengeteg virág illata. Vagyis, valami hatalmas élményről, örömről volt szó, amely minden érzékiszervre hatott. Megszólalt a taposó, pedálos harmónium, s közösen énekeltünk. S eljött az örömhír, hogy Isten úgy szerette ezt a világot, hogy egyszerűen fiát adta érte. Az ünnepnek ez a liturgiája, dinamikája adja, adta a legnagyobb élményt gyerekként és felnőttként egyaránt.

A húsvétban van egy mély szomorúsága, és van egy katartikus öröme is. Sokszor könnyek között éreztem, hogy engem szólít meg az Isten: „Krisztián, miattad, helyetted, teérte történt mindez”.

Mint lelkipásztor, mint édesapa szeretném továbbadni a gyermekeimnek, a családnak az üzenetet, hogy azért fontosak az ünnepnapok, mert elválasztják a hétköznapokat. Meg kell állni egy pillanatra! Ilyenkor találkozni lehet a szentséggel. Krisztus történetében a feltámadás egy nagyon központi helyen van. Ehhez kell a gyülekezet, meglátjuk, idén a járvány mit enged majd meg. Örülnék, ha közösségben ünnepelhetnénk, mert anélkül nem lenne teljes az öröm.

Természetesen én is építettem annak idején, pici gyerekként a nyuszinak fészket. A húsvét egyben a vidéki embernek azt is jelentette, hogy itt a tavasz, ki lehet menni a kertbe, el lehet kezdeni a kinti munkálatokat. Ehhez kapcsolódó ajándékokat kaptam: vastalicskát, ásót, lapátot, kereti szerszámokat. No és persze az első kerékpáromat is, aminek nagyon örültem. Én is mentem locsolkodni együtt a falubeliekkel, többnyire

biciklivel. Jó volt körbejárni a számtalan rokont. Mint egy nagy lélegző fa, úgy élt együtt ez a közösség, mindent tudtunk egymásról. Az ünnepen jó volt megállni a hétköznapok sodrásában, beszélgetni, sütni kicsit. Édesanyám is lelkesen készült ezekre a hétfőkre. Mindig előkerült valami régi recept a hagyományos vendéglátó falatok mellett. (hús, sonka, sonkalében főtt tojás, kolbász)

Megnősülve az otthonról hozott szokásainkat összegyűrtük a feleségemmel. Nálunk most van kialakulóban a rend. Egy lelkipásztor családjában adott, hogy az istentisztelet köré építjük az ünnepet. Fontos az is, hogy a gyermekeink kapjanak valami kis ajándékot, ezért kitaláltuk a tojáskeresést az udvaron. A tojásfestés is elmaradhatatlan kelléke a készülődésnek. Kíváncsian várjuk, hogy a két és fél éves kislányunk majd hogyan ügyeskedik ebben. Közben nagyokat beszélgetünk majd. A kis családi látogatások -természetesen nagyon vigyázva- sem maradnak el, hisz a találkozás is része az ünnepnek. Sajnos, most távolságtartás, tartózkodás között élünk. Nincs ölelés, az izolációs szorongás, a teherhordozás ideje van. Talán ebben a befelé fordulásban megnyílnak a szívek az igei üzenetre, hogy nem vagyunk egyedül. A mi teremtő atyánk nem hagyott

bennünket magunkra, hanem lenyúl, s én hiszem, hogy a tenyerén hordoz bennünket. Valljuk meg, ez egy válsághelyzet amiben most vagyunk. Itt emberi életek, egzisztenciák mennek tönkre közben, és megélni ezt a fajta szomorúságot, a rengeteg miért kérdést, azt nagyon nehéz. S talán a húsvét ebben is segíthet az embereknek, hisz volt valaki, aki már megélte ezeket előtünk. Amikor Jézus felkiált: „Én Istenem, én Istenem, miért hagyta el engem?”-nem érkezik rá válasz. Majd harmadnap érkezik válasz, a feltámadásban. Én ebben látom a 2021-es év húsvéti üzenetét. Jézus Krisztusban benne van a reménységünk. Benne van a hitünk, hogy azon az úton, amelyen mi járunk, azon az úton, amit mi látunk, azon ő már keresztülment. Bele lehet kapaszkodni, oda lehet menni a gólgotai kereszt tövébe, oda lehet kuporodni, kérdéseket, kéréseket megfogalmazni, akár könnyezni. Ha ezt meg tudjuk tenni, akkor eljuthat hozzánk

SAMU ANDREA FODRÁSZ

Az én húsvéti történetem szomorú. A nagyszüleim Balatonbogláron éltek. Gyerekkoromban minden ünnepet itt tartottunk, így a húsvétot is, itt találkozott a tágabb család. Eljött édesanyám fiútestvére is (ő volt a keresztapám) a családjával. A mama természetesen megmutatta nekünk gyerekeknek a húsvéti tojás festésének régi módszereit. Színeztünk mi hagymahéjjal, sőt kipróbáltuk a díszítést a platánfa levelével is, hisz az udvarunkon voltak ilyen fák is. Ezt úgy csináltuk, hogy platánlevéllel beburkoltuk a tojást, aztán bedugtuk egy harisnyába, s így tettük bele a vízbe. Szép mintákat alkottunk. Gyakran viasszal is rajzoltunk a tojásokra, rájuk írtuk például mindenkinek a nevét. Később a húgommal már egyedül tettük mindezt. Egyébként az volt az egyik szokás nálunk, hogy anyu, a nagypapa és én átöleltük az egyik platánfát az ünnep vasárnapján. Egy idő után már át se értük, akkorára nőtt. Nemrégiben sajnos ki kellett vágnunk a 130 éves óriást. Emlékszem, ahogy kicsit nagyobb lettem, nagyon nem szerettem a locsolkodást. Balatoni nyaralóövezetben volt a házunk, s mivel ilyenkor már szép volt az idő, megérkeztek az ünnepre a hétvégi háztulajdonosok is. Jöttek volna hozzám is meglócsolni, de a nagypapám miattam kiült reggel a kapuba és őrizte a házat, hogy véletlenül se

UTÓIRAT

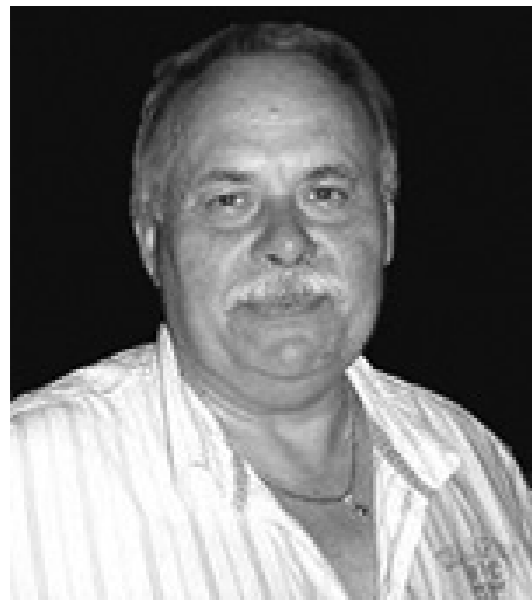
Samu Andrea közeli családtagként élt meg egy rettenetes tragédiát, ami örökre nyomot hagyott benne. Akire emlékezik, neki a szeretett nagybácsi, Marcalinak pedig nagyszere, felejthetetlen egykori rendőrkapitánya, dr. Frankberger Ferenc. A rendszerváltozás körüli zűrzavaros években vezette a város rendőrségét, igen-igen magasra állítva a mércét utódainak. Emberséges, határozott,

az evangélium üzenete, a szeretet. Én ezt is kívánom mindenkinek, hogy most ebben a másban, furcsában próbáljuk meg észrevenni, szemlélni azt, ami eddig általános, hétköznapi volt. Vegyük észre, eddig tudtuk az egész arcot nézni, most lássuk a tekintetet! Majd amikor újra ölelhetünk, csókolhatunk, megtanuljuk értékelni ezeket a mozzanatokat. A vírus új fókuszpontokat hozott az életünkbe, a fiatalokéba is. A krízis mindig ki-mozdít, és új megküzdési stratégiákat hív elő. Hiszem, hogy ezen is áldás van, hisz minden korszaknak megvan a maga kihívása és az arra adott válasza. Dédnagymamám, nagymamám meséltek régi húsvétokról. Ünnepek még a háborúk idején is voltak, mondták ők. S minden korban átsegítette a bajokon, lelkiileg, szellemileg feltöltötte az embereket. Kívánom, hogy Marcaliba is jöjjön el a szívekbe az ünnep!

tévedjen oda be senki emberfia. Aztán miután 24 évvel ezelőtt húsvét előtt néhány nappal a papa meghalt, szomorkásabbak lettek az ünnepek, de mi azért vittük tovább a szokásokat. A hét évvel ezelőtti húsvét fekete tollal írta be magát a családjunk történetébe. Húsvét hétfő reggelén itt a házban, infarktusban meghalt édesanyám testvére. Én próbáltam újraéleszteni addig, amíg megérkezett a mentőhelikopter, de nem sikerült segíteni rajta.

Halála előtt két hónappal ment nyugdíjba, rendőr volt. S milyen az élet! Az az orvos jött ki ügyeletesként hozzá, aki a gyerekkori barátja volt, s akivel megbeszélték, ha majd nyugdíjas lesz, akkor majd összefutnak a Balatonnál. Ekkor döntöttem úgy, hogy számomra nem ünnep többé a húsvét! Megbeszéltem ezt a családdal is, a nagymamám nehezen fogadta ezt el. Ő vallásos, erős asszony. Annak a híve, hogy az életnek mennie kell tovább. Velünk él 93 évesen a boglári házban, hisz én is odaköltöztem a családommal néhány éve. De nekem itt összetört a szívem. Szeretni s a rokonokkal találkozni bármikor lehet. Ettől függetlenül csodaszép a tavasz, virulnak a kertben a virágok.

kreatív személyisége köztisztviselőt váltott ki, és veszteségként élte meg Marcali, amikor éppen rátermettsége, tehetsége révén magasabb beosztásba került, így elköltözött innen, és dandártábornokként ment végül nyugdíjba. Nyugodjék békében, kapitány Úr!

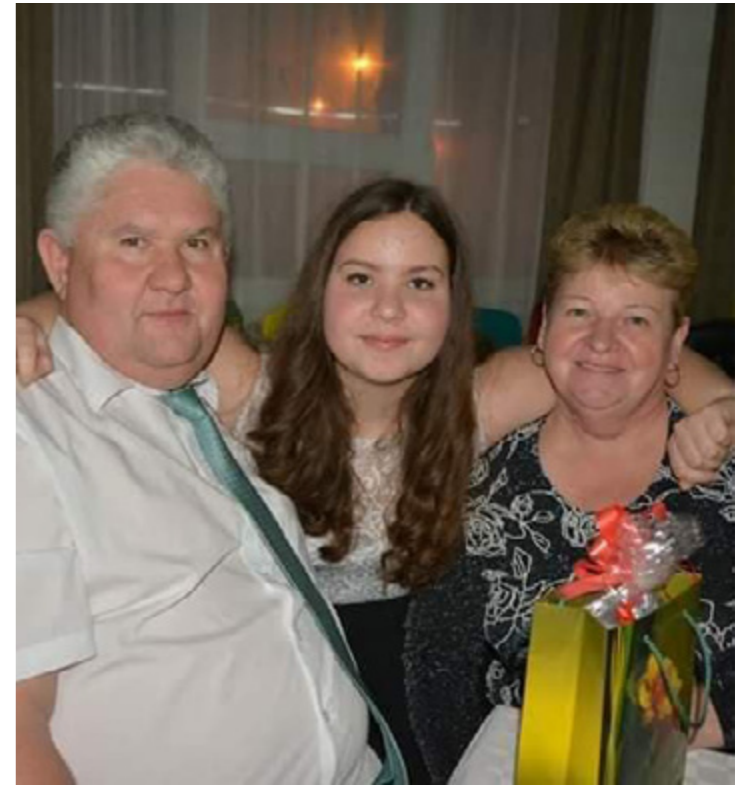
TÓTH PÉTER PORTÁS, MIKSZÁTH KÁLMÁN ISKOLA

Kelevizen nőttem fel, 1983-ban költöztünk be Marcaliba. Más világ volt akkoriban, mint most. Jobbára az ünnepi asztalra az került, amit a család maga termelt meg. Sokan tartottak a faluban disznót, többnyire télen vágták le az állatot, ebből volt lesütött hús, sonka. A fagyasztóládát még nem ismertük. Minden háznál volt csirke, kacska, sok helyen tehén is. Ezeket fogyasztottuk. Igaz, sokat kellett velük dolgozni, de az ízük is más volt, mint manapság a boltban kapható húsoknak. Emlékszem, húsvétkor úgy jutottunk narancshoz és banánhoz, hogy fel kellett előtte iratkozni rá a boltban. A fügéről meg azt se tudtuk, az micsoda. Ezt a mai gyerekek el sem tudják képzelni. Hisz mi van manapság? Októberben már a polcokon van a csokimikulás, a szaloncukor. Amikor ezeket leszedik, már a nyuszik, a tojások kerülnek a helyükre.

Húsvétkor nálunk is sonka, tojás, mindenféle finomság szerepelt a menüben. Természetesen mi is festettünk tojást. Volt már tojásfesték, de szívesebben használtunk hagyma és cékla levét a díszítésnél. Tavasszal azt volt az első, hogy kis kosárkákba mentünk füvet tépni, s fészket készítettünk, aztán az ünnep reggelén izgatottan vártuk az ajándékokat. Nem kell nagy dolgokra gondolni, mi még annak örültünk, ha kaptunk valami apróságot. Emlékszem például egy kb. 20 cm-es Skoda 105-ös lendkerekes kisautóra, amit ötévesen kaptunk a testvéremmel.

Még 17 évesen is megvolt úgy, hogy egyetlen alkatrésze sem hiányzott, csak az egyik ajtajának az üvege tört be. Úgy látom, manapság már nagyok az igények, mobiltelefonra, számítógépre vágnak a gyerekek.

A szüleink igyekeztek mindig széppé tenni a húsvétot. Vasárnap délután kimentek a családok Kelevizen a Gulyásdombra tojást gurítani. Csak úgy száguldottak a lejtős dombon a színes hímes tojások! Akinek összetört, az veszített. Még csapatok is alakultak. Jártam locsolni is a faluba meg Marcaliba a rokonokhoz. Később felbátorodva már más leányzókhöz is, s nem felejtkeztem meg a háziasszonyokról sem. Többnyire az akkor kapható „ruszki” kölnivel gondoskodtam arról, hogy ne hervadjanak el. Szomorú emlékünk is kapcsolódik a nagyhéhoz, 1984-ben nagypónteken halt meg itthon, váratlanul a nagyapám. Szegény édesanyám nagyon összetört akkor. Ő pedig 2000. december 23-án hagyott itt bennünket. Amíg gyermekem nem lett, minden nap kimentem a sírjukhoz.

Minden húsvét előtt gondosan elrendezzük a nyughelyüket. Hogy mit jelent számomra az ünnep? Mi az üzenete? Az emberi élet véges, arra kell törekednünk, hogy méltóan éljünk. Magamat segítőkész embernek tartom, s felém is viszonzják a jót, különösen így járvány idején. Keresztény vagyok, hiszek a feltámadásban. Krisztus meghalt értünk a kereszten és feltámadt. Ezekben a napokban mindenkinek ezen kell elgondolkodnia. Számomra elmaradhatatlan a misén való részvétel is, hisz húsvét a keresztények legnagyobb ünnepe.

GYÁSZ

Megrendültünk a hír hallatán.
Elhunyt Kis-Dörnyei László, Marcali város egykori alpolgármestere, önkormányzati képviselője, a Mikszáth Kálmán Utcai Általános Iskola tanára.
Következő számunkban emlékezünk rá.
Részvétünket fejezzük ki a családnak.

HÚSVÉTI ÉTKEK

NEM MARADHAT LE AZ ÜNNEPI ASZTALRÓL A SONKA, A HÚSVÉTI KALÁCS. DE HOGYAN IS KÉSZÍTSÜK EL?

SONKA

HOZZÁVALÓK (kisebb sonkához számítva)

- sonka
- 2 fej vöröshagyma
- 5 gerezd fokhagyma
- 1 kávéskanál bors
- 2 db babérlevél

ELKÉSZÍTÉS:

A sonkát előző este beáztatjuk. Másnap tiszta vízben feltesszük a főni. Hozzáadjuk a félbe vágott vöröshagymát, a fokhagymát, a fűszereket, és forrástól számított 2-2,5 órát lefedve főzzük csendesen (ahány kg a sonka, annyi óra a főzési idő).

Általában a kisüzemi sonkáknak elég ez az idő, de hústúvel ellenőrizzük, hogy megpuhult-e kellőképpen a hús. Ha puhának találjuk, félretesszük és hagyjuk a saját levében teljesen kihűlni, majd kiemeljük, megtörölgetjük, a hűtőbe tesszük.

A sonkaléből annyi levet veszünk ki, amennyiben a főzni való tojások megfőnek. Vigyázzunk, a tojások ne hidegen a hűtőből kerüljenek bele, mert elrepedhetnek. A maradék sonkalevet leszűrve a hűtőben üvegben tárolhatjuk további felhasználásig, bableveshez, káposztaételhez is kiváló.

KALÁCS

HOZZÁVALÓK:

- 1.2 dkg friss élesztő
- 1.4 dl zsíros tej
- 4 dkg porcukor
- 25 dkg finomliszt
- 1 csipet só
- 1 db tojássárgája
- 3 dkg olvasztott vaj
- 1 dkg bourbon vaníliás cukor

ELKÉSZÍTÉS:

Az élesztőt langyos, porcukros tejben felfuttatjuk. A lisztet, a sót, a tojássárgát, az olvasztott vajat, a vaníliás cukrot, és a felfutott élesztős keveréket összeöntjük, bedagasztjuk a tésztát, majd kiolajozott edényben kb. 30 perc alatt hagyjuk a duplájára kelni.

Amikor megkelt, 3-4 egyforma darabra osztjuk, attól függően, hogy hány darab kisméretű kalácsot szeretnénk formázni. A darabokból egyenként 2-2 rudat sodrunk, majd ezekből megfonjuk a kalácsokat.

A tetejüket megkenjük az egész tojással, és ismét 30 percen át hagyjuk kelni szobahőmérsékleten, majd a kelesztés után másodszor is megkenjük tojással. Előmelegített sütőben, 175 fokon kb. 30 perc alatt aranybarnára sütjük. Miután kihültek, felszeleteljük.

Forrás: mindmegette.hu

MARCALI NAPLÓ

ÖNKORMÁNYZATI MAGAZIN

Felelős kiadó:

Marcali Város Önkormányzata

Felelős szerkesztő:

Horváthné Csoszó Gyöngyi

Nyomdai kivitelezés:

Domonkos Nyomda, Marcali

Fotók: Marcali Portál

Pédányszám:

készült 5000 példányban.

Ingyenes kiadvány

Nyilvántartási szám: 831268

ISSN szám: 2416-0539

HOGY IS VOLT? - A SOMOGYVÁRI OPTIKA

Sorozatunkban a városban évtizedek óta sikeresen működő családi vállalkozásokat szeretnénk bemutatni. Nem csak az üzleti tevékenységüket, hanem a mögöttük rejlő embereket is. Első interjúnkban Osválné Somogyvári Krisztinával beszélgettünk.

-Milyen most a szemüveg divat?

- Ami nagyon szembetűnő. A műanyag, fekete, nagy keretek, főként a fiatalok körében. Mostanában azért kezd nálunk is elterjedni az átlátszó, vízzínű vagy kicsit barna keret is. Ezenkívül népszerű a kontaktlencse, hiszen a segítségével nincsen bekorlátozva a látás. A mai fiatalok hamar beletanulnak a használatába.

- Krisztina mióta hord szemüveget?

- Úgy 4-5 éve, ez már a korral jár.

- Mi a tapasztalata, eléggé figyelünk a szemünk világára?

- A fiatalabb korosztály igen, hisz javarészt ők használják a digitális eszközöket, talán ezért hamarabb is romlik a látásuk. A változó trendek miatt is gyakrabban cserélnék keretet. Marcaliban több olyan munkahely van, ahol apró dolgokat kell összeszerelni, illetve nagyon sokan dolgoznak monitor előtt. Mivel ezekhez a munkákhoz nélkülözhetetlen a jó látás, illetve a jó szemüveg, így a dolgozó korosztály is rendszeresen jön ellenőrzésre, szemüveg cserére. Persze van olyan eset is, amikor az emberek kész olvasószemüveget vásárolnak. Ezek alkalmi viselésre jók, de állandó használatra nem javasoljuk őket.

Szemünk világa nagyon fontos, ezért nálunk is vannak alap, közép, és prémium kategóriás lencsék, akárcsak az autóknaál. Marcaliban azonban nagyon behatárolt, hogy mit tudunk eladni. Nagyobb városokban, ahol az emberek többet keresnek, könnyebben megengedhetik maguknak a

prémium kategóriás termékeket. Erre példa az, hogy már szuper lencsét fejlesztek ki erre a digitális világra, de nem biztos, hogy itt ezt meg tudják fizetni a vásárlók. Ezért próbálunk a cégektől egyes prémium és középkategóriás termékekre egyedi kedvezményeket kérni és azt átadni a vevőknek. Így, ilyen feltételekkel azért a mi vevőink is könnyebben hozzájutnak nagyon jó minőségű, kiváló lencsékhez.

- Hogyan kezdődött, miként lett optometrista? Egyáltalán, mit is jelent ez a szakma?

- Talán azzal kezdeném, mit csinál az optometrista. A mi feladatunk a látásélesség vizsgálása, korrigálása, hogy megfelelő értékekkel készítsük el a szemüveget. A képzés során a betegségekről is tanultunk. A szemfenék vizsgálaton kívül minden mászt meg tudunk nézni, modern műszerekkel, így a szürke és zöldhályogot is. Tehát mi szűrünk is, s ha találunk valami eltérést, akkor szakorvoshoz küldjük a pácienszt. Tulajdonképpen modern gépekkel a szemfeneket is nézhetném, pupilla tágítás nélkül, de még nagyon drágák ezek a berendezések. (Az Essilor Kft jóvoltából egy hónapig ki is próbálhattuk ezt a gépet.) Pedig ez lesz a jövő útja, hiszen már ma sincs az egészségügyben elegendő szakorvos. Képet fogunk küldeni a szemésznek, a háziorvosnak. A gépi háttér adott lesz már talán 5 év múlva. Már most is a fiatal orvosok inkább hozzánk küldik vizsgálatra a leendő szemüvegeseiket, hisz ők inkább a gyógyításra koncentrálnak. Mi itt az üzletben tároljuk az adatokat, össze tudunk egy-egy mérést hasonlítani a régebbi állapottal. Gyakran jönnek hozzám tanácsért egyéb szemészeti problémával, s ez jó. Ha időben vagyunk, s tanácsomra azonnal el is megy az illető a szakorvoshoz, van gyógyulási lehetőség. Egyébként is két évente meg kellene nézetni a szemünket.

1988-ban érettségiztem a marcali gimnáziumban. Sokan közülünk

pedagógusnak készültek, én is földrajz-rajz szakra jelentkeztem. Eljártam Kéthelyre Barna Árpád tanár úrhoz felkészítésre. Bár nagyon élveztem az órákat, sokat tanultam tőle, mégsem sikerült a rajz felvételim. Akkor egy évig a postán dolgoztam. Közben apukám olvasott az újságban egy hirdetést arról, hogy jelentkezni lehet retusőr vagy látszerész képzésre. Megtetszett az Ofotért budapesti iskolája, jelentkeztem. Közben azért a felsőoktatásba is újra beadtam a papírjaimat, de a felvételire már nem mentem el. Kollégista lettem a fővárosban, én a vidéki lány. Nagyon élveztem ezt az időszakot. A második évben együtt volt már a gyakorlati és az elméleti oktatás. Gyakorlatra Keszthelyre jártam az Ofotértbe.

Ott kezdtem el dolgozni a műhelyben. Az üzletben nem volt gépi csiszoló, ezért kézzel kellett csiszolni, így igazán sikerült elsajátítanom a szakma alapjait. De ez jó volt arra, hogy megcsinálhattam a mestervizsgát, ahol megkövetelték ezt a tudást. Ez 1989-1991 között volt. A bejárást azonban nem szerettem, sok időmet elvette a tömegközlekedés, nem volt közvetlen csatlakozás Keszthelyre. Mondhatjuk, belesöpöpentem ebbe a szakmába, nem volt tudatos a választásom, hiszen a családomban nem volt ennek hagyománya. Édesanyám munkáügyi volt a Postán, apukám gépészeti művezető volt a KPM-nél.

- Mikor nyitott itt optikát?

- A nagyszüleim a Petőfi utcában laktak, a mostani Hétszínvirág iskolával szemben, ahol a ház üzlethelyiség részében akkor még Dóra Tibor boltja volt. Kitaláltuk, teremtünk nekem munkahelyet itt a városban. Start hitelt vettem fel, és 1992. január 2-án szüleim sok-sok segítségével indítottam a vállalkozást. Képeztem is magam, 1994-ben jelentkeztem optometristának a Haynal Imre Egészségtudományi Egyetem Főiskolai Karára. A képzés levelező szakon folyt.

- A magánélete hogyan alakult közben?

- 1994-ben, amikor jártam a főiskolára, akkor beszélgettünk sokat a vonaton a későbbi férjemmel, Oswald Ferencével. Két év múlva augusztusban házasodtunk össze. Államvizsgán már a pocakomban volt a nagyobbik leányom, Regina.

- Mikor költöztek át a mostani üzletbe?

-A régi helyen már rossz állapotba került a kirakat. Dönteni kellett. Végül nem azt javítottuk meg, hanem költöztünk. Ahol most vagyunk, egy régi polgári ház volt. Feri éppen akkor végzett Gödöllőn az egyetemen, profi üzleti tervet készített, s persze, újra kölcsönt vettünk fel a továbblépéshez. Először az első két szoba, aztán a harmadik utcafronti is az üzlet része lett. 1992 óta folyamatosan kölcsönből fejlesztettünk, s bizony, sokat kellett dolgozni ahhoz, hogy vissza is tudjuk termelni. 2000-ben történt mindez, akkor voltam állapotos a kisebbik lányommal, Bettinával. A szívem szakad meg, mikor a lányaim mondták, anya te mindig dolgozol. De hát azért tartunk itt, ahol. S csodálatos hogy úgy alakult, a lányainknak tovább tudjuk mindezt adni, szakmailag segíteni tudjuk őket.

-Mindketten követik a munkában az édesanyjukat?

-Igen. A gimnáziumot itt végezték, ez számomra nem is volt kérdés, hisz említettem, én is itt érettségiztem. El sem tudtam azt képzelni, hogy nincsenek itthon a középiskolás évek alatt. Jónak tartottam a képzést, különösen az ötosztályos nyelvi tagozat volt szerintem az. Mindketten arra jártak. Meg is szerezték a nyelvizsgát. Regina különösen a történelmet szerette, fel is vették az ELTE-re. Az ottani tanulmányait most passzívalta, mert ő is Semmelweis Egyetemen tanul optometristának, mint ahogy Bettina is. Gyerekkorukban azt mondták egyébként, hogy bármik lesznek, csak ezt nem fogják csinálni. Látták, ez hogy működik, látták a másik oldalt is, az esti, sokszor éjszakába nyúló utómunkálatokat. (Mert zárás után van még munka.) Azért azt még most is úgy gondolják, hogy önállóan vállalkozásba nem kezdenének, de együtt még lehet.

Egyedül nőként, teljes erőbedobással ezt csinálni, közben anyának is lenni nagyon nehéz. A nagyobbik gyermek Budapesten tanul és dolgozik, az Optic Worldnél, egy magyar multi cégnél. Itt az újdonságokkal, modern dolgokkal hamarabb meg tud ismerkedni. Gyakran adunk egymásnak tanácsot a munkával kapcsolatosan. Ő szereti a nyüzsgést, a nagyvárost. Bettina inkább kisváros párti. De olyan jó, hogy akár a vacsoraasztalnál is tudunk „szakmázni”, mindenki érti, miről folyik a szó. Mert a férjem is megszerezte a sok diplomája mellé ezt a képesítést is. Vannak olyan munkák, amihez erő kell, besegít ha kell, pl. a keretbeállításnál. Kimondhatjuk, a mi családjában mindenki látszerész. Még úgy is igaz ez, hogy a sógornómmal, Somogyváriné Kusz Adriennel, és az ő anyukájával, Kusz Ferencnével, Margittal dolgozom együtt. Teljes a családi vállalkozás.

-Mit csinál szívesen szabadidejében?

-Na, abból nagyon kevés van. Hétfőtől szombat délig dolgozom. Jobbára hétvégére marad a háztartás. Úgy érzem, ezzel mindig csúszásban

vagyok. Nagyon szeretek olvasni, moziba járni. (Persze, amikor lehet.) Nagy Star Wars rajongó vagyok, de a kedvenc filmem a Büszkeség és balítélet. Most éppen Az arany ember című Jókai regényt olvasom újra. Elhatároztam, újra elolvasom a régi kötelezőket. Érdekes lesz megfigyelni, most hogyan hatnak majd rám. S én is azt gondolom, több kortárs íróval, költővel kellene az iskolában foglalkozni. Egyébként mindig is szerettem a szépirodalmat. Bettina is nagy könyvimádó, együtt hosszú időt vagyunk képesek könyvesboltban eltölteni. Aztán az is igaz ránk, hogy az egész család imád kempingezni. A szüleimmel is annak idején bejártuk ilyen módon az egész országot.

Élvezem a kényelmetlenséget a lakókocsiban, mivel ekkor csend, nyugalom, a természet vesz körül. Inkább víz mellé megyünk, ha mód van rá, a tengerhez. A lányok asztmásak voltak kicsiként, s az ottani levegő mindig meggyógyította őket. A férjem bűvárokodott is, s Regina is a tengernél szerelmesedett bele a merülésbe. Le is tette az alapvizsgát, s készül majd-amikor lehet- Horvátországban letenni a továbbiakat.

-Mit bánt meg, mit csinálna ma már másképpen?

-Azt, hogy a gimnáziumban nem mentem el német fakultációra. Hiányzik a munkámhoz a precízebb nyelvtudás.

-Mi bosszantja fel a mindennapokban?

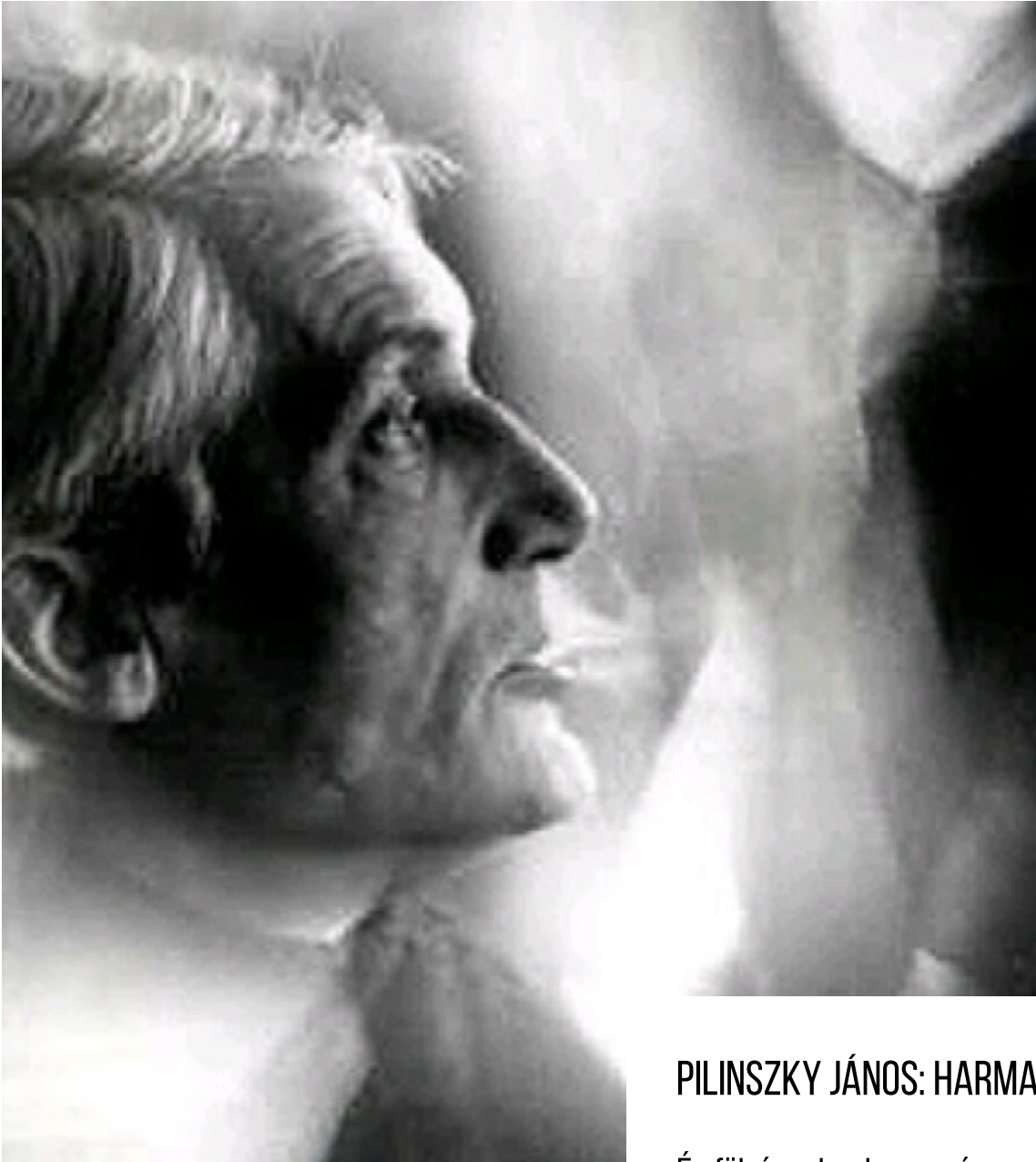
-Nagyon türelmes ember vagyok. Nem véletlen, hogy a reklamációkat is én intézem az üzletben. Viszont az felbosszant, ha valaki nem tud felelősséget vállalni a saját tetteiért. Kedvességgel és mosollyal sok mindent meg lehet oldani. Rövid az élet, a pozitív dolgokra kell koncentrálni.

-Mit tanácsol, belevágjanak a fiatalok vállalkozás indításába?

-Nőknek egyedül nem biztos, hogy ajánlom, de erről már beszéltem, hogy mivel jár. (Természetesen ezt a saját szakmákra értem.) Inkább családdal együtt tegyék. Nagyon jó a szabadság, hogy nincs főnököm, szeretem az önállóságot. De nagy a teher is. Iszonyatos felelősséggel jár egy vállalkozást vezetni. Feri is vállalkozó lett két éve, pedig ő mindig csapatember volt. Nehezen tudott váltani, én erősítettem az áttállásban. Ehhez is hozzá kell szokni, alkalmazkodni kell a piachoz. Kockázat, de én már elég régóta kockáztatok. Mégsem cserélném le másra, nem is tudnám elképzelni másként az életem. Régi középiskolás osztálytársaim gyakran mondják, hogy mára kinyíltam. Igen, akkor még visszahúzódó, félénk voltam. Mondjuk, azért egy szakmai találkozón nem vállalnék előadást. Itt az üzletben vizsgálat közben kicsit az ügyfelek lelki támasza is vagyok. Főleg így a járvány idején megnyílnak az emberek, jólesik nekik kicsit elbeszélgetni. Meg is emeltük a vizsgálati időt egy órára, s ez így is fog maradni. Most lassítás van, elmélyülés van. Szép ez a szakma!

-Hogyan telik majd az ünnep?

-Tojást nem szoktunk festeni, mert allergiások vagyunk a színezékre. Fóliával tesszük széppé, vagy éppen a neveinket írjuk rájuk. Volt, hogy filctollal ráróttuk, hogy piros, kék, zöld. Kettő a férjemmel esszük a hagyományos húsvéti étkeket, Regina vegetáriánus, Bettina nem szereti a sonkát. A járvány miatt csak szűk körben leszünk. Gyerekkoromban a nagymamámnál töltöttem sok időt. Ott Szulokban az volt a szokás húsvétkor, hogy a fiúk szalmát szórtak a lányos házak elé. Bizony, korán fel kellett kelni s elsöpörni, különben pártában maradt a lány. Nekem az időben való felkelés nehezen ment, mindig a mama söpörte el a szalmát. Nem is maradtam pártában! Aztán jöhetett a locsolás. Jó egészséget, boldog ünnepeket kívánunk mindenkinek!

PILINSZKY JÁNOS: HARMADNAPON

És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücker fák.
És megérik a fényt a gyökerek
És szél támad. És fölzeng a világ.

Mert megöleheték hitvány zsoldosok,
és megszűnhetett dobogni szive -
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.